

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 249.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000202304/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Klosters Port, at Rytteren holdt — og blæste i sin Trompet, og det var een og samme Tanke, der pludselig og uforberedt havde grebet alle: det er Kejserens Herold, der er kommen for at hente Martin Luther! Og hvad er det, de vil gjøre ved Doktor Martin i Worms? — —

Ja, nu raabte han, Rytteren, og det var tydelig nok en Mand, der var vant til at raabe: enkelte Ord hørte man ganske klart, selv om man stod langt borte, og skjønt der var ved at blive Uro blandt Mængden igjen. Tilio hørte Navnet Worms flere Gange, og sikkert Lejdes, og til sidst meget stærkt — med smaa Ophold imellem hvert Ord: *«Den yderste Frist er den 16. April i dette Herrens Aar 1521.»*

En Mængde Mennesker græd, skjønt de fleste ikke vidste, at de gjorde saa meget ud af Doktor Martin. Folk saae jo ingenting til ham uden paa Prædikestolen og Universitetet, og saa — naar de egentlig havde Brug for ham.

Nu kom Augustinernes Frior ud og tog mod Rytteren, og han red saa ind i Klostergaarden. — Derinde fra kunde man utydelig høre ham udraabe Stævningen paany.

Folk blev staaende og ventede paa Gaden. Det var jo muligt, at han snart kom ud igjen, og at der saa vilde skee noget.

Det varede heller ikke mere end et Kvarters Tid, saa viste Herolden sig atter, fremdeles til Hest. — Da han langsomt red frem gjennem Mængden — som det syntes, forat komme tværs over Gaden — trængte Borgmesteren sig hen til ham, sagde sit Navn og sin Værdighed og spurgte ham, om han — som man mente — var Rigsherolden Kaspar Sturm, og om det var hans Ærinde at stævne Doktor Martin Luther til Worms. Dette bejaede Rytteren altsammen, og fortsatte saa sin Vej over Gaden, og red ind i Gæstgiveriet »Ire Rosers« Gaard. —

Tilio havde hørt Borgmesterens Ordskifte med Herolden og tillige det meste af, hvad Herolden selv havde udraabt. — han var i Øjeblikket fuldt forvissat om, at Doktor Martin var alligevel Manden, som man skulde vente sig alting af. Den Tanke slog med det samme ned i ham; at han maatte med paa den Rejse til Worms, hvad det saa skulde gjælde, — samtidig tænkte han dog ogsaa, at det var jo en ren Umulighed. — Han kom hjem i sin Stue, dybt nedslaaet over, at han skulde være en fattig Student, der ingenting fornaaede af, hvad han vilde. Han syntes, det maatte være

en stor Uretfærdighed paa en eller anden Maade; men denne Forestilling var ham dog saa ny og urimelig, saa den snart svandt bort igjen, blot efterladende en almindelig Følelse af Tomhed og nødtvungen Selvopgivelse.

Noget efter opstod der hos ham en Frygt for, at Doktor Martin maaskee skulde afsted med Herolden ligestraks endnu i Aften eller i Morgen tidlig, saa der slet ingen Lejlighed kunde blive for ham til blot at prøve paa at komme med. Han opdagede med det samme, at han i Virkeligheden ikke havde opgivet alt Haab derom. — Men det var jo forfærdeligt af ham — og for ham, at spille sin Tid med saadan en Rejse, der dog ingen Ting kunde føre til! — han havde bestitit altfor lidt i Vinter, og skulde han saa nu til at løbe og gjøre sig til Nar for denne umulige Sags Skyld!

Men han var allerede med sine Tanker ude af sin Stue og kom det snart i Virkeligheden. Han vilde hen i »De tre Rosers« — hvor han jo een Gang før havde været — og vove sig til at tale med selve Herolden, han kunde da vel ikke komme ligefrem i Fortræd for det, — og han kunde saamænd i Øjeblikket ikke bruge sin Tid til nogetsomhelst andet.

Han stod inde i Skjænkestuen i »Tre Rosers«. Nej, Herolden var der ikke lige i Tiden. — Tilio havde den Dristighed at lade, som om han af nogen var sendt med Ærinde til Herolden.

Ja, Herolden havde faaet et Værelse for sig selv. Der kunde Tilio jo saa gaa op, om han vilde tale med ham.

Denne Kaspar Sturm var ikke nær saa stor paa det som Ridder Franz von Hohenwaldau. Han var næsten helt som et andet Menneske. Han bød endogsaa Tilio et Sæde, hvor han kunde tage Plads. Og han blev nok forundret, men sletikke vred, da Tilio kom frem med sit Ærinde.

»Nej, det blev hverken i Dag eller i Morgen, at han kom af Sted med Doktoren, sagde han. Det vilde nok tage nogle Dage. Men om Tilio kunde komme med, det kunde han ikke svare paa, men det vilde han næsten ikke tro.

Tilio vovede sig til at spørge, om Herolden tænkte, der kunde blive Fare for Doktor Martins Liv paa Rejsen, — han tænkte for Resten ogsaa noget paa sit eget Liv ved dette Spørgsmaal.

Nej, det troede Herolden ikke. Doktoren rejste jo med kejserligt Lejde, og dertil var han ogsaa altfor afholdt i hele Landet.